

Irak, så kan han se et meget ømt billede, hvor den nuværende amerikanske forsvarsminister, Rumsfeld, overbringer masseødelæggelsesvåben – biologiske og kemiske våben – til Saddam Hussein.

Hvorfor gør han det? På det tidspunkt er Saddam Hussein en nyttig brik i Vestens spil i forhold til at inddæmme det iranske præstestyre. Så vær lidt mere omhyggelig med historiefortællingen, ellers vender det tungt tilbage.

Fjerde næstformand (Aage Frandsen):

Så går vi videre i ordførerrækken, og næste ordfører er hr. Niels Helveg Petersen.

Niels Helveg Petersen (RV):

Vi skal se fremad, siger statsministeren om situationen i Irak, og han suppleres jo af V- og K-talsmændene her i dag. Og det skal man da også. Det er også grunden til, at Det Radikale Venstre stemmer for forlængelsen for de næste 6 måneder, for der skal forhåbentlig være valg i januar.

Jeg kan jo godt forstå, at regeringen og regeringspartierne slet ikke vil se tilbage. Det billede, der tegner sig, når man kigger tilbage, er ikke noget kønt billede. Det er et billede af en krig, der blev startet på et tydeligt forkert grundlag, og som efterfølgende blev eksempelløst dårligt håndteret.

Et forløb, hvor planlægningen var stærkt mangelfuld, og hvor man tilsyneladende ikke havde gjort sig nogen realistiske forestillinger om, hvad det var for en opgave, man stod med.

New York Times berettede kort nogle uger før det amerikanske præsidentvalg, at da den amerikanske general Franks tiltrådte i april 2003, altså efter at de første militære operationer var tilendebragt, gav han ordre til, at nu skulle man forberede tilbagetrækningen af de amerikanske styrker i løbet af de næste 60 dage. Så vildt optimistiske forestillinger gjorde den militære ledelse sig på daværende tidspunkt.

Det Radikale Venstre kan som sagt støtte forslaget om en forlængelse. Vi gør det, på trods af at sikkerhedssituationen er stærkt forværret, og på trods af, at der er skræmmende tab af menneskeliv på begge sider. Vi gør det, fordi FN-resolution 1546 opfordrer FN's medlemslande til at yde militære og civile bidrag til stabilisering i Irak, og den fastslår i øvrigt, at der nu skal holdes valg i januar.

Valget i januar er det bedste håb for en mere fredelig udvikling i Irak. Det er et spinkelt håb,

men det er det bedste håb, vi har. Derfor ville det ikke efter vores opfattelse være rigtigt at trække sig ud nu, hvor vi står over for disse meget vigtige valg. Det kunne yderligere forværre sikkerhedssituationen og vanskeliggøre forholdene for nødhjælp i Irak.

Kan valgene ikke gennemføres, opstår en ny situation, hvor selvfølgelig berettigelsen af et fortsat dansk bidrag må tages op til overvejelse.

Jeg har glædet mig over, at hr. Troels Lund Poulsen og andre har lagt vægt på, hvad FN siger. Det gør også Det Radikale Venstre. Jeg kunne have ønsket mig, at regeringspartierne og regeringen i tide havde lagt vægt på situationen i FN. Både på det forhold, at der ikke var et flertal, men kun et lille mindretal i FN's Sikkerhedsråd, som ønskede at afbryde våbeninspektørernes arbejde, og det forhold, at selve iværksættelsen af krigen derfor var ulovlig, hvilket er fastslået af FN's generalsekretær.

KL 13.35

Kofi Annan advarede også mod ensidigt at lægge vægten på de militære magtmidler. Og nu har der været talt om, både i går og i dag, at vi skulle have en status for, hvordan situationen er: Vi har sådan set en temmelig nylig opgjort status.

The International Crisis Group har i september 2004 lavet en rapport; Det Udenrigspolitiske Nævn fik kopi af den her den 23. november. Og hvad siger denne rapport, som jo altså ikke er lavet af hvem som helst – det er meget respekterede udenlandske agerende og personligheder, som står bag ICG? De kommer med en skarp kritik af indsatsen. De siger: Der var en manglende økonomisk plan efter krigen; mange af de tiltag, man tog, var præget af en ideologisk tilgang; der var store problemer internt i koalitionen; der var skiftende deadlines for forskellige ting, der skulle laves; irakiske eksperter blev aldrig involveret; og af disse og andre grunde er situationen ganske, ganske anstrengt. Ikke mindst peger ICG på, at de økonomiske og sociale forhold i Irak i dag er en drivende kraft bag en del af den sikkerhedspolitiske prekære situation.

Mellem 25 og 50 pct. af mændene i Irak er uden arbejde, og man har heller ikke gjort noget forsøg på at inddrage irakiske kvinder i genopbygningen; også dét kritiseres i rapporten.

Rapporten har et stort afsnit, hvor der står: Hvad gik der galt? Og der er en, synes jeg, realistisk, nuanceret vurdering af, hvad der gik galt.